

36 ΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ Ο.Σ.Υ.Ε

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 5-6 ΜΑΙΟΥ 2010

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΑΝΤΩΝΗ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ

Η εργασιακή ειρήνη, η αναστολή, δηλαδή, της συνδικαλιστικής δράσης, ως συνθήκη - αποτέλεσμα της οικονομικής αποτελεσματικότητας και της ιδανικής πολιτικής λειτουργίας, θα συνεχίσει να υπάρχει είτε ως θεωρητικό ενδεχόμενο είτε ως προσδοκώμενο γεγονός.

Ωστόσο, σήμερα η οικονομική αποτελεσματικότητα είναι το πιο σύντομο ανέκδοτο, η δε ιδανική πολιτική λειτουργία και συμπεριφορά αναζητά σε ένα ραντεβού στα τυφλά, την συνέπεια, την σοβαρότητα και την ηθική της.

Ιστορικά ποτέ άλλοτε αυτός ο κόσμος δεν παρήγαγε τόσο πολύ πλούτο, ενώ ταυτόχρονα η φτώχεια και η ανεργία διογκώνονται συνεχώς. Ποτέ άλλοτε δεν δόθηκαν τόσα χρήματα στις «τέχνες» και στον «πολιτισμό» (όπως και αν τα αντιλαμβάνεται τελικά αυτά ο καθένας) ενώ ταυτόχρονα η εγκληματικότητα αυξάνεται διαρκώς. Ποτέ άλλοτε δεν προβλήθηκε και δεν υμνήθηκε τόσο πολύ η αξία της ελευθερίας ενώ ταυτόχρονα όλο και περισσότερος κόσμος εγκλωβίζεται στον ατομοκεντρισμό. Παρακολουθούμε, διασκεδάζουμε, και τελικά συμμετέχουμε σε θεάματα, δοξασίες, πρακτικές, και

αντιλήψεις του **Μεγάλου Αδελφού** (Όργουελ) και δεν αντιλαμβανόμαστε ότι έτσι συμμετέχουμε στην πρόβα μιας μελετημένης προσπάθειας φθοράς των θεσμών που ως στάδιο προσαρμογής μας θα διευκολύνει την οριστική επικράτηση του **Μ.Α** παντού.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι η αποδοχή, ο εκσυγχρονισμός και η σωστή λειτουργία των θεσμών αποτελούν βασική προϋπόθεση για την ορθή λειτουργία της δημοκρατίας και του δημοκρατικού πολιτεύματος. Η φθορά, η στρέβλωση και ο ευτελισμός τους οδηγεί μοιραία στην παρακμή. Δημιουργούνται συνθήκες που ευνοούν την αυταρχία, την αναρχία, την αναισχυντία και τον χωρίς στόχο ξεσηκωμό όλων εναντίον όλων. Αυτό σήμερα είναι το πιο ανησυχητικό σύμπτωμα και πολύ φοβούμαι ότι δεν έχει καταγραφεί στις πραγματικές του διαστάσεις, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στα περισσότερα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ανεξάρτητα αν τώρα στοχοποιείται μόνο η χώρα μας.

Σήμερα στην Ευρώπη, οι περισσότεροι λαοί, εξαιτίας αστοχιών, λαθών, δυσνόητων συνθηκών και ακατανόητων αποφάσεων από τους διάφορους μηχανισμούς και κυβερνήσεις, βρίσκονται σε οικονομική και όχι μόνο κρίση και είναι καταχρεωμένοι. Δανείζονται ή προσπαθούν να δανειστούν χρήματα προκειμένου να καλύψουν ακόμα και τις βασικές ανάγκες τους. Πού **πήγε** ο πλούτος που παρήγαγαν αυτοί οι λαοί; Ποιοι **συσώρευσαν** και τώρα **διαχειρίζονται** όλον αυτόν τον πλούτο; Από **ποιους** τελικά

δανειζόμαστε; **Που** στην ευχή τα βρήκαν όλα αυτά αυτοί που μας δανείζουν; Μας δανείζουν ή μας **αγοράζουν**;

Η καπιταλιστική ταξικότητα, η σοσιαλδημοκρατική συναίνεση και οι εκφραστές τους, δύο διαφορετικές κατά τα άλλα θεωρίες, σε ένα κρεσέντο συνεργασίας, συναντίληψης και αγωνίας, για την επιβολή της παγκοσμιοποίησης συνδιαχειρίζονται για τον σκοπό αυτό το Δ.Ν.Τ. Συγχρόνως, παρακολουθούν την δίχρωμη και διπολική πολιτικά Ευρώπη να καταγράφει τα μεγαλύτερα στην ιστορία της ποσοστά ανέργων, φτωχών, νεόπτωχων και αποκλεισμένων και αδιαφορούν.

Ταυτόχρονα κάποιοι αφιονισμένοι λαθροθήρες, τυχοδιώκτες που, εκτός από τον μεταφυσικό, πίστεψαν και στον υπερκαταναλωτικό παράδεισο των ολίγων, παρότι κατάντησαν τα απόβλητά του, συνεχίζουν, προσπαθούν και επιμένουν να πείσουν τον κόσμο να παλέψει, να ψάξει, να βρει και να ανοίξει την πόρτα αυτού του υποτιθέμενου «παραδείσου».

Αν και οι πιθανότητες για αυτό είναι ακόμα λιγότερες και από αυτές που έχει κάποιος να κερδίσει σε λοταρία πολλαπλών τζακ ποτ, αυτοί επιμένουν. Για κάποιους έτσι πρέπει να είναι ο κόσμος, να προσδοκά και να αναμένει το απίθανο, να λέει «έχει ο θεός» και να μην αντιδρά. Ο λαός, όχλος γι' αυτούς, δεν χρειάζεται να ξέρει, αρκεί μόνο να πιστεύει και να πιστεύει γενικώς.

Ο Φιλίπ Ένγκελαρ με το βιβλίο του «ο Τρίτος Παγκόσμιος πόλεμος έχει αρχίσει» έχει ήδη προειδοποιήσει από την δεκαετία του '90. Ο Νότος της

Ευρώπης και οι λαοί του θα έπρεπε να έχουν λάβει έγκαιρα τα μέτρα τους.

Παραδόξως, σε όλο τον κόσμο, οι αναμετρήσεις που έγιναν στο δίπολο Βόρειοι – Νότιοι, κρίθηκαν όλες υπέρ των Βορείων. Η Αμερική για να εξελιχθεί τελικά σε μητρόπολη του καπιταλισμού και σε παγκόσμιο χωροφύλακα, πέρασε και αυτή από την ίδια διαδικασία. Αυτοί που έχουν λόγους να διατηρούν ως μητρόπολη του καπιταλισμού την πιο καταχρεωμένη χώρα την Αμερική (κανείς δεν ξέρει γιατί και πόσο ακόμα), οι ίδιοι επέβαλαν τώρα στην μετά Μάαστριχτ Ευρώπη να διαβεί και αυτή (γιατί άραγε;) το κατώφλι μιας τέτοιας σύρραξης. Αναρωτιέμαι, άραγε η Ευρώπη του Ελσίνκι, η ενωμένη Ευρώπη από τα Ουράλια έως τον Ατλαντικό, έχει εγκαταλειφθεί ως σχέδιο ή επαναδιατυπώνεται στη λογική ΖΟΝΑΦΕΛΝΤ;

Στα ήδη υπάρχοντα ποσοστά ανέργων, φτωχών, νεόπτωχων, κοινωνικά αποκλεισμένων και την όποια συμπεριφορά τους, αν προσθέσουμε και τον τρομακτικά μεγάλο αριθμό θυμάτων που θα προκύψουν από την κορύφωση της παραπάνω σύγκρουσης, είναι φανερό ότι και σε ποσοστά αλλά και σε ποιοτικά χαρακτηριστικά θα μιλάμε για μία νέα ασύλληπτη μορφή εγκληματικότητας.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, για τον ένα ή τον άλλο λόγο οι Ελληνικές και οι άλλες ευρωπαϊκές φυλακές σε λίγο θα κατακλυστούν από τέτοιας μορφής κρατούμενους. Η προσωπική μου άποψη είναι ότι οι φυλακές κατ' ουσίαν αποτελούν νεκροταφεία για τα θύματα της

καθοδηγούμενης ταξικής πολιτικής δράσης, του αναποτελεσματικού κρατικού μηχανισμού και της άνισης κοινωνικής συμπεριφοράς και λειτουργίας. Πρέπει να εξαιρέσουμε βέβαια τις περιπτώσεις όσων εγκλείονται στις φυλακές ως «θύματα» των όποιων παρορμήσεων και απόψεών τους περί ηθικής. Τέτοιοι πάντα υπήρχαν και θα συνεχίσουν, δυστυχώς, να υπάρχουν.

Σήμερα για κάποιους οι φυλακές αποτελούν το μόνο σίγουρο καταφύγιο για καθημερινή και ασφαλή σίτισή τους. Ανήμποροι και εγκαταλελειμμένοι, είναι ίσως οι μόνοι που δεν διαμαρτύρονται και ενδεχομένως με κάποιους όρους να προσέρχονταν ή να δέχονταν να παραμείνουν στη φυλακή ακόμα και μετά τη λήξη της ποινής τους.

Τι θα γίνει όμως με ένα μεγάλο αριθμό συνανθρώπων μας που δεν θέλουν, οδηγούνται, σχεδόν εξαναγκάζονται θα έλεγα να θεωρούν ως μόνη βιοποριστική επιλογή την παραβατική δράση και να καταφεύγουν συστηματικά σε αυτήν; Θα φτιάξουμε τόσες πολλές και τόσο τεράστιες φυλακές για να τους χωρέσουν; Θα κάνουμε φυλακή την κοινωνία και ως έγκλειστοι όλοι θα παλέψουμε και όποιος αντέξει; Ή θα προσδιορίσουμε τα γενεσιουργά αίτια των προβλημάτων και θα τα λύσουμε, εγκαταλείποντας τις λογιστικές και διαχειριστικές λογικές που τα δημιούργησαν; Αν οι φυλακές υπάρχουν για να εγγυώνται τη διατήρηση των ιλουμινάτων και των όποιων προνομίων τους, τότε εγώ προτιμώ το δεύτερο.

Η ευθύνη για την μη οικονομική αποτελεσματικότητα βαραίνει αποκλειστικά τους κυβερνώντες. Στην περίπτωση της μη ιδανικής πολιτικής λειτουργίας, ποσοστό ευθύνης, και μάλιστα σημαντικό, αναλογεί και στους πολίτες.

Η ιδανική πολιτική λειτουργία δεν είναι μονοσήμαντη υποχρέωση της κυβερνητικής νομενκλατούρας και του τρόπου που αυτή επέλεξε να εκφράζεται. Αφορά το σύνολο των πολιτών, το σύνολο των εργαζομένων, πολύ περισσότερο το σύνολο των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα.

Οι κατά καιρούς κυβερνήσεις, ως εναλλασσόμενοι οιονεί εργοδότες, οφείλουν να λειτουργούν ως έχοντες αφενός το απόλυτο δικαίωμα ελέγχου αφετέρου τη στοιχειώδη υποχρέωση για τη διαμόρφωση μιας σχέσης εμπιστοσύνης. Μια σχέση εμπιστοσύνης τόσο μεταξύ των ιδίων και των εργαζομένων, όσο και των κρατικών λειτουργών και των λοιπών εργαζομένων μεταξύ τους.

Για τον χώρο μας οψέποτε αυτό προκύψει θα αποτελέσει ασφαλή απόδειξη (και ως τέτοια θα αντιμετωπιστεί) ότι η συγκεκριμένη πολιτική ηγεσία συναισθάνεται ότι εμείς, οι εργαζόμενοι στις φυλακές, επιτελούμε ένα σύνθετο και πολλαπλώς δύσκολο έργο και έχουμε τη γνώση, την ωριμότητα και την ικανότητα να το εκπληρώνουμε. Ειδάλλως, ο μακρύς κατάλογος πολιτικών ηγεσιών που λειτούργησαν κυρίως στη λογική της αποφυγής ή της ευνοϊκής για τις ίδιες διαχείρισης του όποιου πολιτικού κόστους, θα συνεχίσει να μακραίνει και τα προβλήματα θα συνεχίσουν να πολλαπλασιάζονται.

Ολίγον ώριμος κατά το ολίγον έγκυος δεν υπάρχει. Ως ώριμοι λοιπόν ήταν αδύνατο να μην αντιληφθούμε την απόλυτα κρίσιμη οικονομική κατάσταση της χώρας, όπως και το γεγονός ότι άλλοι εργαζόμενοι, κυρίως στον ιδιωτικό τομέα, είναι σαφώς σε πιο δυσχερή κατάσταση από εμάς.

Αν η ανεργία από την οικονομική κρίση έχει δημιουργήσει στον εργατόκοσμο του ιδιωτικού τομέα τόσα προβλήματα, φανταστείτε πόσο ακόμα θα διογκωθούν όλα αυτά μετά την νομιμοποίηση χιλιάδων λαθρομεταναστών. Θα μπορούν και αυτοί, πλέον, να αναζητούν εργασία σε χώρους που μέχρι τώρα ήταν προσεγγίσιμοι μόνο από Έλληνες, για τους οποίους είναι φανερό ότι τα πράγματα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο. Ο διαχωρισμός σε Έλληνες και αλλοδαπούς είναι, φαντάζομαι, κατανοητός. Με άλλα περιθώρια και ανάγκες θα διαπραγματευτεί την πρόσληψή του ο αλλοδαπός, με άλλες ο Έλληνας. Ποιος νομίζετε τελικά ότι θα προσληφθεί; Για την οικονομική κρίση στην Ελλάδα μιλάμε και σε αυτήν αναφερόμαστε όλοι. Ε, λοιπόν, αυτή η χώρα κατοικείται από Έλληνες, αυτοί την αναγέννησαν από τις στάχτες της και ΑΥΤΟΙ ΜΟΝΟ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΓΓΥΗΘΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ. Η διαπίστωση αυτή ηθικά μας δέσμευσε, συνδικαλιστικά μας επηρέασε και μας οδήγησε στην σύνταξη της συγκεκριμένης διεκδικητικής πρότασης που έχετε στα χέρια σας.

Όπως θα διαπιστώσατε επί της ουσίας δεν προβάλλουμε κανένα νέο οικονομικό αίτημα. Απαιτούμε όμως την καταβολή των δεδουλευμένων νυκτερινών και

εξαιρέσιμων του Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου του 2008, που παρά την νομοθετική ρύθμιση τον Δεκέμβριο του 2009, δεν μας έχουν ακόμα καταβληθεί.

Ζητάμε από τις υπάρχουσες πιστώσεις του κωδικού 511 να μπορούν να πληρώνονται Σάββατο και οι διοικητικοί υπάλληλοι όταν χρειαστεί να προσφέρουν υπηρεσία πέραν του πενθημέρου.

Απαιτούμε την αύξηση του ποσού στον κωδικό 512, τόσο ώστε να διασφαλιστεί η πληρωμή των υπαλλήλων για τις νυκτερινές και εξαιρέσιμες ώρες εργασίας πέραν ή προς συμπλήρωση του ωραρίου τους.

Σήμερα, σε αυτές τις μέρες και βάρδιες, ο αριθμός των υπαλλήλων ανά βάρδια, σχεδόν σε όλες τις φυλακές, μόλις και μετά βίας αρκεί για να ανοίξει και να κλείσει η κάθε φυλακή και να καταμετρηθούν οι κρατούμενοι. Φυσικά για ζητήματα ασφάλειας προσωπικού και κρατουμένων ούτε λόγος να γίνεται. Αυτός ο τρόπος εργασίας δεν μας αρέσει ούτε ήταν επιλογή μας. Δεν είμαστε και διατεθειμένοι όμως να εργαζόμαστε και να μην πληρωνόμαστε επειδή κάποιοι πίστευαν ότι με τα νυχτερινά και τα εξαιρέσιμα κάναμε επιδοματική πολιτική και τα μείωσαν 40%(!!!!).

Δεν έχουν κατανοήσει φαίνεται ότι τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της εγκληματικότητας που φιλοξενούμε πλέον στις φυλακές της χώρας έχουν αλλάξει και μάλιστα τραγικά. Η ζωή έχει γίνει συγκρίσιμο μέγεθος, καθένας κρατούμενος την εξισώνει με οτιδήποτε μπορεί να

θεωρήσει ο ίδιος σημαντικό για τον εαυτό του και δεν ορρωδεί προ ουδενός.

Εμείς προσπαθήσαμε με τις φωνές ή τις κραυγές μας να αφυπνίσουμε τους κατά καιρούς υπευθύνους και να προειδοποιήσουμε για τα επερχόμενα. Δεν ξέρω τι τελικά καταφέραμε, ελπίζουμε τουλάχιστον να τους ξύπνησαν οι εκκωφαντικοί πυροβολισμοί και οι σφαίρες που έχει ακόμα στο κορμί του ο συνάδελφος Σπύρος Λαχανάς, σε καρτέρι που του έστησαν ένας Αλβανός πρώην κρατούμενος και ο συνεργός του, έξω από το σπίτι του, όταν επέστρεφε από τη δουλειά.

Στον Σπύρο λοιπόν που κινδυνεύει να μείνει για πάντα....., στην αγωνία του άγνωστου φύλακα και στον προσφάτως αδικοχαμένο πρώην πρόεδρο της ομοσπονδίας μας αείμνηστο Χρήστο Δραγούτσο αφιερώνουμε το σημερινό 36^ο Καταστατικό Συνέδριό της Ομοσπονδίας μας.

Κύριε Υπουργέ, με αυτό το αίσθημα ευθύνης, με αυτή τη διάθεση, αλλά και με αυτή την ψυχολογία, διοργανώσαμε και καταθέτουμε σήμερα εδώ στο συνέδριο την διεκδικητική πρότασή μας και φιλοδοξούμε να συμμετάσχουμε και εμείς επωφελώς στην προσπάθεια για ιδανική πολιτική λειτουργία και συμπεριφορά.

Κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι παρευρισκόμενοι, αγαπητοί Συνάδελφοι και Συναδέλφισσες, αυτή η πρόταση είναι στα χέρια σας. Αποτελείται από 23 συνολικά αιτήματα, ένα συνταξιοδοτικό και 22 θεσμικά, όλα με σχετικές εισηγήσεις. Ουδείς πλέον σε αυτή την αίθουσα,

δικαιούται να αμφιβάλει για την ειλικρίνεια των λόγων, την διάθεση και τις προθέσεις μας και ζητάμε από όλους να μας στηρίξετε.

Κύριε Υπουργέ, για μας η ένταξή μας στα Β.Α.Ε, είναι το σημαντικότερο αίτημά μας. Αν, ωστόσο, δεν ενταχθεί κανένας άλλος χώρος ή κατηγορία εργαζομένων του δημοσίου ή των Ο.Τ.Α σε αυτά, ας μην ενταχθούμε ούτε εμείς. Σε αντίθετη περίπτωση όμως ενημερώνουμε και προειδοποιούμε ότι η ένταξή μας στα Β.Α.Ε αποτελεί κόκκινη γραμμή, αποτελεί *casus belli*.

Δεν μπορεί να φανταστούμε ότι θα ενταχθούν στα Β.Α.Ε οποιοιδήποτε άλλοι εργαζόμενοι και όχι εμείς, που προσφέρουμε εργασία σε έναν χώρο που κατά κοινή ομολογία αποτελεί τον ορισμό για τους χώρους των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων. Στην προσπάθειά μας αυτή κ. Υπουργέ σας θέλουμε δίπλα μας, δημόσιο υποστηρικτή μας.

Για να μην κουράσω άλλο το σώμα, θα αναφερθώ ενδεικτικά σε κάποια μόνο αιτήματα του διεκδικητικού μας πλαισίου στα οποία δίνουμε προτεραιότητα και η υλοποίησή τους, όπως η χρονική συγκυρία επιβάλλει, δεν απαιτεί επιπρόσθετες ή σημαντικές δαπάνες. Αν τελικά υλοποιηθούν θα αλλάξουν σημαντικά τη μορφή της σωφρονιστικής υπηρεσίας.

Ανασυγκρότηση των αγροτικών φυλακών και επέκταση των δραστηριοτήτων τους, πρόβλεψη για την επ' αμοιβή εργασία των κρατουμένων, λειτουργία των κέντρων ημιελεύθερης διαβίωσης, αυτόνομη λειτουργία

της σωφρονιστικής υπηρεσίας σε επίπεδο γενικής διεύθυνσης του Υπουργείου Δικαιοσύνης και στελέχωση της από υπαλλήλους και στελέχη των φυλακών, ενοποίηση εσωτερικής και εξωτερικής φύλαξης, δημιουργία σώματος επιθεώρησης και εσωτερικών υποθέσεων κ.λ.π.

Τίποτα όμως δεν μπορεί να γίνει ερήμην της διαφάνειας, οι δυνατότητες που δίνει ως προς αυτό η τεχνολογία είναι τεράστιες, μηχανοργάνωση και κεντρικός έλεγχος όλων των δραστηριοτήτων και των λειτουργιών των σωφρονιστικών καταστημάτων λοιπόν **εδώ και τώρα**.

Θα κλείσω την παρέμβασή μου αυτή κυρίες και κύριοι με ένα σύνθημα που πιστεύω ότι καλύπτει τις αγωνίες και αποκαλύπτει την διάθεσή όλων ημών των εργαζομένων.-

Λιγότεροι κρατούμενοι – καλύτερες φυλακές!